

BBQ, vše je zde několikanásobně k dispozici. Mezi stany polehávají klokani a pokukují po nových návštěvnicích.

Stavujeme se rovnou v informačním středisku, kde se vyptáváme co je zde k vidění a po prostudování materiálů se rozhodujeme pro klasickou vycházku podél řeky.

Místo, které jsme dostali přiděleno ke kempování, je pěkné a poměrně odlehlé. V kempu je i po setmění překvapivý klid. Báli jsme se, aby zde zase nějaký idiot nevrčel na didgeridoo, jako v Cairns, ale zdá se, že zde jsou celkem normální lidé. Většina, jak pozorujeme, jsou Australané.

Ráno se brzy vydáváme na procházku. Za cíl máme asi 12 km vzdálenou Art Gallery. Nevynecháváme žádnou vedlejší strž a nejvíce se nám líbí Amphitheatre. Obdivujeme překrásně kvetoucí „obyčejnou“ travu a jasně červené ořechy palem. Ty jsou toxické, ale aboriginci asi přišli na to, jak je upravovat, aby byly jedlé, protože se v dřívě obydlených jeskyních našly spousty zbytků těchto ořechů.

Asi dvacetkrát brodíme řeku, většinou po kamených schůdcích a suchou nohou.

Art Gallery nás hodně zklamala. Ač všude vyzdvihovaná jako úžasná ukázka domorodých skalních kreseb, je to spíše fraška. Nachází se zde několik obtisků rukou. Cedule upozorňují, že zde poprvé byl použit motiv několik obtisků (nebo, lépe, „obprsků“) spojených do sebe. Dále je tu pár čar, jako by se někdo připravoval na hraní oblíbené hry „lodě“. Pak následuje celá dlouhatánská stěna bohatě vyzdobená stovkami vyrytých vagin všech možných i nemožných velikostí. Děláme si legraci, že šlo zřejmě o sčítání žen. K těmto vaginám je zde vtipná vědecká popiska, která praví, že

Když slunko zapadá...

Červená barva ořechu varuje před konzumací. Ořech obsahuje nebezpečně toxické látky.

Projíždíme opět nádhernou krajinou, všude rostou Bottle Trees a když si konečně najdeme při úžasném západu slunce místo na přespání u městečka Monto, dokonce si pod jedním stavíme stan. Je nám teď trochu líto, že jsme kvůli tomu, že jsme chtěli vidět baobaby, ztratili pět dní u řeky, ale to je život, a s odstupem času nakonec toho zážitku nelitujeme, i když nám způsobil časový pres v závěru cestování. Později jsme se dověděli, že Queensland bottle trees nejsou blízcí příbuzní se západoaustralskými baobaby. Oba stromy jsou si velmi podobné a oba mají v rozšířených kmenech houbovitou hmotu, která zadržuje vodu. Mají však jiné listy. Queensland bottle trees jsou již odvěkými obyvateli Austrálie, zatímco baobaby, jejichž příbuzní se nacházejí pouze v Africe, jsou pravděpodobně na tomto kontinentu relativně nedávnými přistěhovalci, neboť je prokázáno, že stále pokračuje jejich expanze ze západu na východ.

význam tohoto symbolu nám není znám. Mezi vagínami je nakresleno i několik lidských nohou. Opět srandovní popiska nás poučuje, že naprostá většina nohou je zobrazena s pěti prsty, ale najdou se i kousky se čtyřmi či šesti prsty. O významu těchto symbolů zřejmě dnešní civilizace také nic netuší.

K nápisům „1952“ apod. žádné vysvětlivky nejsou, ale tyto skalní kresby dobře dokladují, jak je složitě určovat stáří tohoto umění.

Pěkně jsme si popovídali se skupinkou starších lidí s Brisbane a pak už jdeme zpět do kempu.

Aby to nevyznělo špatně: Carnarvon Gorge je nádherná. Rádi bychom tu zůstali déle, protože před námi leží obrovská oblast panenské přírody. Bohužel náš pobyt se krátí a tak jsme nuceni spěchat dál.

Ještě odpoledne se vydáváme zpět k východnímu pobřeží, abychom se co nejvíce přiblížili k Hervey Bay, odkud plánujeme navštívit téměř povinnou turistickou atrakci – Fraser Island.

Od rána si to o 106 pálíme k Fraser Island, abychom stihli v Hervey Bay oběhat půjčovny 4WD, zarezervovat ferry, zaplatit poplatky apod. Také nutně potřebujeme dokoupit zásoby, stavít se na internetu a nechat vyvolat fotky.

Do městečka přijíždíme asi v půl druhé a po krátkém prohlédnutí místních zlatých stránek obvoláváme několik půjčoven. Nakonec si vybíráme hned tu první, jmenuje se Aussie Trax. Za 100 AUD na den nám půjčí malé Suzuki Jimmy, zajistí nám lístky na ferry a vyřídí i vše ostatní. Aby vám cokoli půjčili, je nutné být majitelem kreditní karty. V případě havárie se totiž z půjčení auta stane pěkně drahá legrace. Při základním pojištění je spoluúčást 2000 AUD a tuto částku vám rovnou strhnou z účtu. Je proto nutné, zvláště pokud si půjčujete auto na krátkou dobu, podobně jako my, být velmi opatrný.

Formality jsme vyřídili během několika krátkých chvil. Máme přijít ráno do půjčovny, kde nám vysvětlí, jak řídit 4WD, předají nám klíčky a zbytek zábavy je na nás.

Jedeme se ještě podívat do města. To je tvořeno zejména dlouhou pobřežní ulicí, která je lemována hotely, restauracemi a obchůdky všeho druhu. Protože ale zítra musíme brzo vstávat, jdeme chvíli po setmění do hajan. S recepcí v kempu jsme se dohodli, kam jí ráno máme dát klíček od WC, protože ona v době našeho odjezdu bude mít ještě plnóc.

Táboříme prakticky na břehu oceánu a šumění vln nás lehce ukolébává k spánku.

Fraser Island – Great Sandy National Park, 6. 4. 2001 – 7. 4. 2001

Tento ostrov je místem superlativů – nejde o nic menšího než o největší písečný ostrov na světě. Najdete na něm také jednu z nejdelších pláží – dost přes 100 km hladkého písku láká návštěvníky. Tato pláž se působením vln a větru neustále mění, což dodává ostrovu na zajímavosti. Zároveň je Fraser Island posledním místem v Austrálii, kde žijí původní divocí a čistí (nezkřížení s voříšky) psi Dingo. Až budete hledat největší jezero uzavřené písečnou dunou (ač je to opravdu zvláštní kategorie), najdete jej právě zde, tvoří ho 200 hektarů vodní plochy jezera Boomanjin.

A samozřejmě, mluvíme také o jednom z turisticky nejpopulárnějších míst Austrálie.

Ostrov vznikl během tisíců let nahromaděním jak oceánského písku (bohatého na těžké kovy) tak písku, který vznikl erozí Velkého Předělového pohoří, jehož částičky unášejí mořské proudy dlouhé kilometry, aby ho vyvrhly právě zde. Písky jsou různě barevné, díky čemuž můžeme obdivovat pestré Cathedrals na východním pobřeží. Jméno získal ostrov po Elize Fraser, hrdince následujícího příběhu: 13. 5. 1836 ztroskotala loď Stirling Castle na korálových útesech u Cape Yorku. Kapitán Fraser, jeho těhotná žena Eliza a 16 dalších mužů se zachránilo na člunu. Po šesti týdnech utrpení je mořské proudy zavedly k písečnému ostrovu více než 2000 km od místa havárie. Zde byli zajati domorodci a většina trosečníků zahynula. Několika z nich se ale podařilo uprchnout a podat zprávu o paní Fraserové, na jejíž záchranu byla okamžitě vyslána úspěšná záchranná expedice. Tak se dřívější Velký písečný ostrov stal Fraser Islandem.

Zbarvené vody jezera Boomanjin

Nyní zpět k současnosti: na ostrov se lze dostat pouze s 4WD. Skrz ostrov vede mnoho písčinyých cest, hlavní komunikace pak je přes 100 km dlouhá východní pláž. Platí zde pravidla jako na silnici, s tím rozdílem, že můžete jezdit i vpravo. Dvě míjící auta si dávají znamení pomocí blinkrů, aby bylo jasné, kudy se chtějí minout. Maximální rychlost je omezena na 80 km/h (na spojovacích cestách přes ostrov je to 35 km/h). Obě maximální rychlosti však dosáhnete zřídka, terén ostrova je velmi členitý a na pláži je třeba dát pozor na potoky, které odvádějí dešťovou vodu do moře a na neviditelné hupy. Jezdění po pláži je rovněž omezeno přílivem. V každé půjčovně Vám přesně řeknou, kdy nastává a protože jízda slanou vodou je považována za prohřešek, který může stát mnoho peněz, je rozumné se dvě hodiny před a po přílivu držet mimo pláž. Protože je návštěva Fraser Islandu považována téměř za povinnost, panuje zde čilý pro-

voz a denně se zde stane několik havárií. To je také velmi drahá nepříjemnost, protože dostat nepojízdné auto zpět na pevninu je problém. Spojení s kontinentem obstarávají přívozy: z Rainbow beach na Hook Point, z Uranganu na Moon Point a z Hervey Bay do Kingfisher Bay. Za provoz auta na ostrově se platí denní poplatek státu 30 AUD, který zaplatíte při převozu.

Dalším, poněkud luxusnějším, způsobem, jak se dostat na ostrov, je na něj přiletět. Pláž, která slouží jako dálnice, totiž zrovna tak dobře stačí na přistání letadla. Potom si můžete vybrat z několika resortů, z nichž nejznámější a nejvybranější je patrně Kingfisher Bay.

Pokud nechcete riskovat samostatný výlet, máte na výběr z přehršle nabídek a můžete se např. přidat k několika dalším lidem ke společnému pronájmu většího auta, či se posadit do nefalšovaného 4WD autobusu a nechat se po písčném zázraku v pohodě provézt a provést.

Kempů je na ostrově dostatek a také je povolen bushcamping. Bohužel na většině míst, kudy jsme projížděli byl bushcamping cedulemi zakázán, takže je lepší naplánovat si cestu tak, aby skončila u některého ze stálých tábořišť.

Sjezd na pláž.

Vrak lodi Maheno.

Dingo.

Velkou pozornost je třeba věnovat psům Dingo. Může se stát, že budou obcházet okolo vás a čekat, až upustíte něco k snědku či necháte chvíli bez dozoru svůj proviant. Krmít Diny je přísně zakázáno pod pokutou 2000 AUD, což se vstahuje právě i na nehlídané věci. Toto opatření se může zdát drsné, ale pravda je, že jakmile Dingo jednou dostane najíst od člověka, snaží se pak od něj potravu získávat dál a stává se potencionálně nebezpečným. Známé jsou případy napadení dětí apod. Proto, bohužel, jakmile se nějaký Dingo začne motat příliš kolem lidí a ztratí svůj původní lovecký pud, musí ho Rangerové odstřelit. Vzhledem k tomu, jak jsou krásní, je to velká škoda. Navíc jich zbývá pouze asi 160.

Největším z lákadel parku jsou procházky: trasy vedou okolo mnoha jezer. Můžete se i vykoupat v křišťálově čisté vodě (všechny letáky nás k tomu vybízí), ale ozývají se hlasy, které varují, že opalovací krémy, které se do jezer smývají, je hrubě poškozují. Voda v nich je totiž extrémně čistá. Některá jezera jsou zabarvená do ruda či hněda, což není způsobenno špinou, ale látkami z okolních tea-trees. Další trasy pro pěší vedou přes písečné duny či okolo Eli Creek.

Neméně zajímavou atrakcí je vrak lodi Maheno, který můžete obdivovat na východní pláži.

Zbývá dodat, že pokud jste rybáři, jistě stojí za to zkusit zde své štěstí.

Na návštěvu Fraser Islandu stačí dva až tři dny.

Vstáváme ještě za tmy jedeme do Aussie Trax pro autíčko. Je tu už spousta lidí – zjistili jsme, že firma je uvedena v Lonely Planet a to dělá svoje. Několikrát se pode-

Startující raci.

pisujeme a po shlédnutí povinného videa sedáme do Jimmyho a spěcháme na přívoz. Máme trochu problémy s řízením, protože jsme zvyklí na automat. Teď poprvé musíme manuálně řadit a je to velká legrace. Největší legrace je při dojezdech např. na červenou, kdy jsme si odvykli něco dělat a najednou je třeba řadit a ono se to pak také samo nerozjede... naštěstí jsme bez nehody dorazili až k přívozu. Pravda je, že nám i v půjčovně říkali, že nejvíc nehod se stane ještě na kontinentu.

Na ferry se musí nacouvat, což je s naším malým Jimmym pohoda. Někteří lidé však mají půjčené „plnokrevné“ 4WD a občas to jde trochu ztuha.

Asi po půlhodině plavby jsme na ostrově. Poprvé řídíme 4WD a jsme překvapeni, jaké terény to naše prdítko zdolává. Zjišťujeme, že jízda je náročná zejména pro spolujezdece, jehož brzy bolí za krkem.

V podstatě se držíme navrženého itineráře (většina půjčoven je dávká k dispozici) a navštěvujeme jezera u cesty – Lake Birrabeen, Lake Benaroon a Lake Boomanjin. Jsou moc hezká a uchvátila nás zejména obarvená voda posledně jmenovaného jezera. Cestou jsme potkali Dinga. Běžel proti nám po silnici (dá-li se to tak nazvat). Najednou jsme proti sobě. Chvilí na nás vyzývavě koukal, než se rozhodl, že nejsme k jídlu a odkráčel stranou.

Konečně jsme přijeli k východnímu pobřeží, kde jsme zdodali strmý sjezd okolo rozkvetlé banksie k moři. Pokračujeme severně, užíváme si jízdu po pláži. Původně jsme měli představu, že se zde vykoupeme, ale studená voda a divoké vlny nás rychle odradily. Jízda utíká poměrně rychle, ale několikrát jsme si pěkně skočili, když

Trajekt z Fraser Island.

jsme najeli na nafoukaný písek, který prostě není vidět. Zrovna tak přejíždění potůčků je pro nás řidičská lahůdka. Moc nás to baví.

Obdivujeme strašidelný Maheno vrak a u Eli Creek se vydáváme na procházku. Ve vodě pod námi plave nádherný úhoř, kterého se nám bohužel nepodařilo vyfotit. Jak tak postáváme na mostíku, najednou se k nám někdo hrne. Chvilí nechápavě zíráme, než poznáváme Billa – chlapíka, co se s námi potápěl v Cairns. Je tu na jednodenním výletě. Obdivujeme náhodu a po chvíli se loučíme.

My se vydáváme k Indian Head, kde je na jednom úseku velmi hluboký písek a tak radíme low range, abychom se z toho úspěšně vyhrabali, k čemuž bylo potřeba trochu agresivity. Zdravíme méně šťastné kolegy, kteří sice měli velkého 4WD, ale ulomili osu a tak teď čekají na záchranu.

V pozdním odpoledni se vracíme ještě několik kilometrů zpět do kempu. Při večeri nás obtěžuje Dingo, který slídí okolo a jeden havran, který byl tak drzý, že si dovolil rozklouvat nám chleba.

Těšíme se na noční koncert Dingů, ale ti jsou překvapivě zticha. Patrně včera měli vyčerpávající párty.

Ráno, než voda ustoupí natolik, aby se dalo jet po pláži, jdeme na procházku na písečný nános – Wungula sandblow – a vlastně poprvé si užíváme pořádné pouště. Okruh, jehož poslední část vede lesem, ale nedokončujeme kvůli nadměrné koncentraci pavouků a radši se vracíme přes poušť, kde závodíme ve vybíhání dun či v jejich seskakování. V kempu na nás čekají dvě goanny, které si vděčně fotíme.

Jedeme obdivovat Cathedral a Pinnacles – barevné písečné útvary, ale hodnotíme je jako „nic moc“. Chtěli jsme se mezi nimi vydat na procházku. Složitě jsme zaparkovali tak, abychom nepřekáželi, vzali fotoaparát, batůžek s vodou a vydali se na cestu – abychom zjistili, že trasa končí po patnácti metrech za první zatáčkou...

Vracíme se zpět po pláži (potkali jsme dalšího Dinga), zastavujeme se u jezera Wabby, ke kterému vede příjemná procházka a pak pokračujeme až k neznámějšímu jezeru ve vnitrozemí – naším cílem je Lake McKenzie. Cestou řídila Lenka a šlo jí to – legrační problémy s manuálním řazením jsme měli oba stejné. U jezera si užíváme sněhově bílé pláže sami pro sebe – a to naprosto překvapivě, protože na hlavní pláži jsou tři autobusy lidí, ale na druhé pláži asi o 300 metrů dále, jsme sami. Fotíme si okolo rostoucí tea trees a čekáme na sluníčko, abychom mohli pořídit ideální obrázky. Počasí je střídavé, včera i trochu sprchlo, dnes bylo od rána slunečno, ale teď se začíná více a více obloha kabonit.

Bohužel jsme se u jezera trochu zapomněli a po návratu do auta zjišťujeme, že máme pouhých 20 minut na návrat k ferry, zatímco itinerář požaduje čas trojnásobný. Nechce se nám platit další den půjčovního a tak si užíváme poněkud svižnější jízdy. Místy se to dá mastit až 70 km/h, když se pasažéři pořádně drží. K přívozu přijíždíme na minutu přesně. Moc se nám ta jízda líbila a děkujeme malému Jimmymu za jeho šikovnost. Přišli se s námi rozloučit tři dingové, kteří se potloukají okolo a evidentně čekají, jestli jim někdo z turistů nenabídne nějaký pamlssek.

Za chvíli jsme již zaparkovaní na trajektu a ten se v malém plavebním kanálu pomalu otáčí, aby vyrazil na volné moře. Říkáme si, jak jsme to pěkně stihli a jakým nepříjemnostem a finančním obtížím jsme se vyhlí.

Naši pozornost upoutalo několikere zahoukání. Obracíme zrak ke břehu a vidíme tam jednoho malého zapomenutého džípa – dvojici, která to, na rozdíl od nás, opravdu nestihla. Náš údiv vzbuzuje fakt, že se trajekt zastavil a pomalu se obrací zpět. Obdivujeme kapitánovu vstřícnost a po nějakých deseti minutách vítá celá loď opozdilce. Je to kluk s holkou, která je evidentně vyplašená a zdá se, že chlapce čekají nepříjemné chvílky...

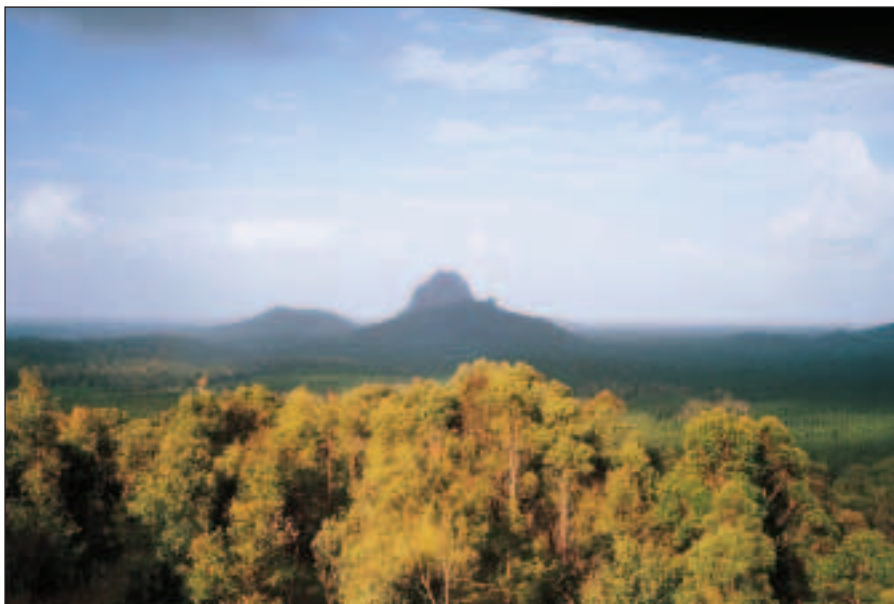
Trajekt nás vysadil na kontinentu a my spěcháme vrátit auto. Jak parkujeme před půjčovnou, nahlížíme dovnitř a nevěříme vlastním očím: o pult se opírají naši staří holandsští známí: Hanekke a Wietse. Právě si rezervují auto na zítra. Jedeme spolu do kempu a dlouho do noci sedíme, povídáme si a popijíme vínko. No, to vínko popijíme vlastně jen my, oni musí zítra pekelně brzy vstávat (my už to máme za sebou) a tak se hlídají. Dva dny dle nás na Fraser stačí, což oni rádi slyší, protože si sami více času na tento ostrov nenechávají.

Srdečně se loučíme. Během rozhovoru vyplynulo na povrch, že v Sydney plánujeme být přibližně ve stejnou dobu a tak se domlouváme, že se určitě musíme potkat. Tolikrát jsme na sebe narazili náhodou, že to už nemůže být náhoda...

Ráno máme sucho v krku. Přesně, jak si zasloužíme.

Jdeme do města pro fotky. Jsme příjemně překvapeni jejich kvalitou a tak spokojeni sedíme v autě, prohlížíme si je a sestavujeme přibližný plán na posledních pár dní cesty.

Pohádkové Glass–House Mountains.

Pár posledních parků, které hodláme navštívit se nachází zejména na hranicích QLD a NSW. Už se strašně těšíme domů... chleba... salám... pivo... kamarádi... tohle se už nedá ignorovat.

Jedním z posledních cílů je vyfotografovat známého papouška Ranibow Lorikeet, který se v této oblasti hojně vyskytuje.

Frčíme směrem k Brisbane po netypicky vzorné silnici. Když nedaleko Hervey Bay bereme benzín, nabízí se nám podívaná, jako z cirkusu: vedle Shellu roste keř Bottlebrush a v něm se roční a krmí náš vytoužený pestrobarevný Lori. Bohužel, než jsme se stačili vzpamatovat a sáhnout po fotoaparátu, odletěl.

Počasí není nejlepší, nad pevninou se vznáší opar a kryje výhledy do dálky. Stejně se ale okolní krajina změnila v poměrně nudnou rovinu, takže to ani moc nevadí.

Jak tak putujeme po dálnici, najednou po pravé straně začnou z oparu vystupovat naprosto pohádkové útvary – vysoké štíty. Horečně hledáme v mapě a zjišťujeme, že jsme patrně u Glass–House Mountains. Na prvním sjezdu z dálnice se rozhodujeme, že si je nenecháme ujít. Jedeme opuštěnou silničkou a šplháme téměř idylickým krajem plným ananasových plantáží a rozkvetlých zahrad na vyhlídku. Ta nabízí sice úžasné rozhledy, ale všudypřítomný opar nám dává najevo, že z našich fotografií nic nebude... a má pravdu. Nicméně, „duchy hor“, které se objevují všude okolo nás v nás probouzejí zvláštní pocity malosti... jak to máme rádi.

